

Drie keer kondigde Jezus tot de twaalf duidelijk aan dat Hij de lijdensweg moest ondergaan om dan te verrijzen. Geen van die keren begrepen ze de betekenis van wat Hij zei. Dit is de eerste lijdensvoorspelling, na Petrus geloofsbelijdenis. Hier noemt Jezus hem "satan", dat wil zeggen de verleider, en zegt hem dat hij denkt als de mensen, niet als God. En Hij voegt eraan toe dat wie Hem wil volgen, dat moet doen op de weg van het kruis. Dit is de enige weg om de glorie te bereiken.

We kunnen ons kort bezinnen op het kruis van Christus en de kruisen van de christenen, een thema dat centraal voor het christelijke leven is.

1. Het kruis van Christus was al in de liefdevolle plannen van God. De heilige Thomas van Aquino denkt na over het lijden van de Heer en schrijft (Summa Theologiae III 46): zelfs als Christus het verlossingswerk had kunnen uitvoeren zonder de dood aan het kruis te lijden, was het kruis het meest geschikt. En Christus nam het vrijwillig aan, vanuit zijn hart en uit liefde. En het was om verschillende redenen de meest geschikte weg om de mensen te verlossen, zal de heilige Doktor zeggen: a) als de mens Christus aan het kruis aanschouwt, beseft de mens hoeveel God van hem houdt; b) in de gekruisigde Christus zijn de voorbeelden van alle deugden opgeslagen; c) hangend aan het kruis verdient Hij voor de mens de genade van heiligheid en eeuwig leven; d) erover nadenken beweegt ons ertoe om niet te zondigen; e) Christus aan het kruis toont de waardigheid en grootheid van de mens, omdat Hij -mens zoals wij- de duivel verslaat.

Jezus noemt zijn lijden en vooral het kruis, zijn "doop", zijn "verheerlijking", "zijn uur." De Heer had gezegd: *"wanneer Ik van de aarde zal zijn omhooggeheven, zal Ik allen tot Mij trekken."* (Jo 12:32).

De heiligen noemen het onder meer "de troon van Christus", "het altaar" waar het werd geofferd, "de deur naar de heerlijkheid", de "weg naar het licht", "het boek om te leren van Christus", "de wijsheid van God", ezv.

Maar het lijden van zijn Passie moest verschrikkelijk zijn en daarom was Jezus enorm bang en vraagt Hij de Vader om die kelk, de kelk van het lijden, voorbijgaan te laten als het zijn wil was. Na de wil van de Vader gezien te hebben, aanvaardde Hij hem met liefde en uit liefde voor de Vader en voor ons. Zo zal de Passie de grote manifestatie zijn van Gods liefde. Eenmaal verzezen, zijn de tekens van het kruis in Zijn verheerlijkte lichaam gebleven.

2. De heilige Petrus, de leerlingen en degenen die op dat moment leefden, beschouwden die dag als de mislukking van hun Meester, van een leven dat zoveel beloofde (*"we hoopten ..."* zeggen de leerlingen van Emmaüs), of van een leven dat moest worden geëlimineerd (*"anderen heeft Hij gered, maar Zichzelf kan Hij niet redden"*, de hogepriester met de schrifgeleerden bij Mt 27:42), het vernederende einde van een persoon (*"samen met Hem werden ook twee rovers gekruisigd"* Mt 27: 38).

Ja wel, het kruis van Christus is een groot mysterie. De Heer maakt duidelijk in dit evangelie dat satan haar haat en dat de wereld haar niet kan begrijpen. De heilige Paulus spreekt ook over de "vijanden van het kruis van Christus" (Fil 3,18-19).

Sint Paulus zal ook zeggen dat het de kracht en de wijsheid van God is (*"Want Joden eisen wonderen, heidenen verlangen wijsheid, maar wij verkondigen een gekruisigde Christus, voor de Joden een aanstoot, voor de heidenen een dwaasheid, maar voor hen die geroepen zijn, joden zowel als heidenen, is Hij Gods kracht en Gods wijsheid. Want de dwaasheid van God is wijzer dan de mensen, en de zwakheid van God is sterker dan de mensen."*, 1 Ko 1: 22-25).

3. En de Heer zegt dat wie Hem wil volgen, zijn eigen kruis moet opnemen en met Hem mee moet gaan, dat wil zeggen, zich aansluiten bij de Heer op zijn pijnlijke pad om verheerlijkt te worden al in dit leven en bijzonder in het eeuwige leven. Jezus gaat ons voor op een weg en hij is de weg.

Het kruis van de christen zit ook in Gods liefdevolle plannen, het kruis gedragen met Christus, ondersteund door Hem. De Christenen en heiligen van alle tijden hebben zich altijd gekenmerkt door hun liefde voor het kruis van Christus, voor de gekruisigde Christus. Sint-Paulus noemt hem "zijn roem": *"Mij moge God bewaren op iets anders te roemen dan op het kruis van onze Heer Jezus Christus, waardoor de wereld voor mij gekruisigd is en ik voor de wereld."* (Gl 6:14). Saint Louis Marie Grignon de Montfort zal een "Brief aan de Vrienden van het Kruis" schrijven. De Navolging van Christus heeft een heel mooi hoofdstuk: "De koninklijke weg van het heilige kruis", enzovoorts.

Maar het kruis van een christen is lijden, lichamenlijk, geestelijk, moreel lijden, soms een heel donkere nacht. De heilige Theresia van Avila, altijd spontaan en met een groot vertrouwen in God, en die altijd veel lichamenlijk en geestelijk lijden heeft verdragen, nadat zij eens door grote moeilijkheden was gegaan: *"Heer, als u uw vrienden op deze manier behandelt, begrijp ik nu waarom u zo weinig vrienden hebt"*.

Het is goed om God te vragen een kruis te vermijden, zoals Jezus deed in de Olijfgaard, of om de kruisen te verwijderen maar er altijd aan toe te voegen "maar uw wil geschiede", en de Heer zal luisteren: of Hij zal het kruis voor ons opheffen als Hij ziet dat het zo erg zwaar voor ons is of Hij zal ons kracht, vrede, vrijgevigheid geven, als het zijn wil is om hem op zijn weg te vergezellen zelfs als het lijkt alsof hij ons vergeet en niet van ons houdt: nogmaals Sint Theresia van Avila: *"Heer, waar was je op dat moment?: Theresia, Theresia, als ik op dat moment niet bij je was geweest."* De Heilige Koning Lodewijk schrijft in het testament aan zijn zoon: *"Verder, als de Heer toelaat dat je iets droevigs overkomt, moet je dit lijdzaam en met dankbaarheid aanvaarden; bedenk dan dat het voor je eigen bestwil gebeurt en dat je het misschien terecht verdiend hebt. Bovendien moet je de Heer nederig danken voor alle voorspoed waarmee Hij je overlaadt."*

4. Enkele praktische gevolgen:

- Hoe groot is de waarde van degenen die lijden in de ogen van God: de lichamenlijk of geestelijk zieken, de gehandicapten, de lijdende personen. Zij zijn degenen die de wereld in stand houden. Ze zijn kostbaar in de ogen van God. Hun leven, lijden, verlangens en gebeden hebben een onvergelykbare kracht omdat zij de dichters bij het kruis van Jezus zijn.

- "Per crucem ad lucem", door het kruis naar het licht. We mogen over onze eigen lijdens-ervaringen nadenken en -als het mogelijk voor ons is- koesteren: hoe momenten van kruis, soms lange periodes, het beste uit ons hebben gehaald (geduld, wijsheid, liefde voor anderen, vrijgevigheid, enz.).

- Wanneer God ons aanraakt met het kruis (*"de liefkozings van God"*, zei mijn Bisschop in Argentinië, een Bisschop die in de geur van heiligheid is overleden en wiens lichaam onvergankelijk blijft in de kathedraal van mijn stad), laten we dan momenten van stilte hebben om met de Heer te spreken en naar zijn innerlijke woord te luisteren, in de kerk voor het Heilig Sacrament of in onze eigen kamer of in de natuur, en oprecht met de Heer spreken. In die misschien korte momenten van stilte maakt Hij ons duidelijk wat de betekenis van onze kruisen is, van de kruisen van anderen, van de wereld; Hij troost ons, en geeft ons goddelijke wijsheid, kracht en innerlijke vrede. Dit is heel belangrijk, want alleen in samenspraak met Hem en met de hulp van zijn genade wordt de "per crucem ad lucem" vervuld.

Moge OLV die haar Zoon aan het kruis vergezelde, in het lijden en in heerlijkheid, ons helpen in het kruis van Christus en in onze eigen kruisen de wijsheid en kracht van God te zien, en moge ze ons helpen de vreugde van het verheerlijkte leven van de Heer te genieten.